

## Rettevejledning:

### Opgave 1:

#### 1.1.

Det første problem er, om politiet i medlemsstat Y kan nægte at anerkende Johns kørekort. Efter kørekortsdirektivet (direktiv 2006/126/EF) skal man have sin sædvanlige bopæl i en medlemsstat for at kunne erhverve et kørekort, jf. pensum s. 936 f. Dette krav er ikke opfyldt i nærværende sag, og kørekortet er således udstedt på forkert grundlag. Alligevel gælder princippet om gensidig anerkendelse, idet Domstolen alene har anerkendt, at man kan nægte at anerkende et kørekort, hvis man enten kan se af kørekortet, at man ikke har opfyldt betingelserne i direktivet, eller der foreligger misbrug, jf. pensum s. 945-947. Ingen af disse to undtagelser synes at finde anvendelse i den konkrete sag, og dermed er der pligt til at anerkende kørekortet. Det gælder, selvom John har erkendt, at han ikke opfyldte kravet om sædvanlig bopæl.

Man kan som udgangspunkt ikke udvise en person, blot fordi denne får en bøde, og John synes, efter det som er oplyst i opgaven, ikke at opfylde betingelserne for udvisning efter opholdsdirektivets art. 27 ff.

Som arbejdssøgende har John som udgangspunkt ret til at søge job i 6 måneder, før han kan udvises. I dette tilfælde har han alene søgt arbejde i 5 måneder, idet han i de to første måneder, han opholder sig i medlemsstat Y, er der som turist. Det følger af sag C-710/19, G.M.A., jf. pensum s. 534. Det synes at fremgå, at John aktivt søger om arbejde, og derfor kan han ikke udvises. Som arbejdssøgende kan man ikke stille krav om, at man har tilstrækkelige midler og er dækket af en sygeforsikring, jf. opholdsdirektivets art. 14, stk. 4, litra b.

#### 1.2.

Når man rejser tilbage til sin oprindelsesmedlemsstat, er man ikke dækket af opholdsdirektivet, men derimod er han dækket af traktatens regler om fri bevægelighed. I nærværende tilfælde vil han mest oplagt aflede ret af art. 45 TEUF, idet han som arbejdssøgende har været omfattet af denne bestemmelse. Opholdet i medlemsstat Y har varet 7 måneder og må derfor betragtes som et reelt og faktisk ophold, jf. pensum s. 491.

Det må antages, at han tillægges samme rettigheder, som hvis han var flyttet til en anden medlemsstat. Da han er arbejdssøgende, vil han derfor alene have ret til sociale ydelser, der har til formål at give adgang til beskæftigelse, jf. pensum s. 517. Det kan drøftes, om boligtillægget har denne karakter. Antager den studerende, at der ikke er tale om en sådan ydelse, vil John ikke have adgang til denne. Antager den studerende, at der er tale om en ydelse, der skal give adgang til arbejdsmarkedet, er det nærliggende, at ydelsen indebærer en forskelsbehandling af dem, der har udøvet fri bevægelighed. Denne form for forskelsbehandling er man beskyttet mod ved tilbagevenden til sin oprindelsesmedlemsstat, jf. også sag C-224/98, D'Hoop, omtalt i pensum s. 518.

#### 1.3.

Når man ikke er erhvervsaktiv eller arbejdssøgende, skal man råde over tilstrækkelige midler og en sygeforsikring, jf. opholdsdirektivets art. 7, stk. 1, litra b. Kravet om tilstrækkelige midler kan opfyldes ved, at andre forsyner en med de nødvendige midler, jf. pensum s. 482, og det synes at være tilfældet i opgaven, hvor Eve betaler for Johns udgifter. Vi ved ikke, om John opfylder kravet om at have en sygeforsikring, og de studerende bør bemærke dette. Det synes dog ikke at være et forhold,

som myndighederne lægger vægt på i deres udvisning, og derfor synes det ikke afgørende. Udvisningen er derfor i strid med direktivet.

Når man har opholdt sig mere end 3 måneder i en anden medlemsstat, kan man ikke automatisk afskæres fra sociale ydelser, således som det er tilfældet de første tre måneder. Man kan overveje, om det, at man søger en social ydelse, kan ses som indikation for, at man ikke opfylder kravet om at have tilstrækkelige midler, pensum s. 514, men det er ikke tilfældet i denne sag. Det følger dog af praksis, at medlemsstaterne kan stille krav om, at modtageren af sociale ydelser har en reel tilknytning til medlemsstaten, jf. pensum s. 514. Det rejser spørgsmålet om, hvorvidt et krav om, at man har haft bolig i mindst to år i medlemsstaten, kan begrundes i dette hensyn. Et bopælskrav kan være et egnet kriterie, jf. også sagen C-103/08, Gottwald. Men spørgsmålet er, om man kan kræve to års bopæl, hvilket synes meget vidtgående.

#### 1.4.

Det skal først vurderes, om John er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende. En arbejdstager skal udføre en faktisk og effektiv beskæftigelse, være underlagt instrukser og modtage et vederlag, jf. pensum s. 529. De sidste uger er John beskæftiget 10-15 timer om ugen, hvilket må antages at være tilstrækkeligt, jf. pensum s. 530. Det er mere tvivlsomt, om han er underlagt CCC's instrukser. Han har nok forpligtet sig til at rense mindst to tagrender, men bortset herfra kan han selv vælge, hvilke opgaver han tager. Dette kunne indikere, at han er selvstændig. Det forhold, at aflønningen er dikteret af CCC, og således ikke kan forhandles, taler derimod for, at der er tale om et arbejdstagerforhold. Opgaven lægger således op til, at spørgsmålet skal diskuteres, og det er mere argumenterne end resultatet, der er afgørende. Den aflønning, der modtages, er nok til at udgøre et vederlag, hvis det antages, at han er arbejdstager, men er også nok til, at man kan siges at drive en erhvervs-mæssig aktivitet, hvis det er således, at det antages, at denne er selvstændig erhvervsdrivende.

CCC forskelsbehandler John, og de EU-retlige konsekvenser heraf afhænger af, om man antager, at John er arbejdstager beskyttet af art. 45 TEUF eller selvstændig erhvervsdrivende omfattet af art. 49 TEUF. I førstnævnte tilfælde følger det af dommen i sag C-281/98, Angonese og pensum s. 539-540, at en arbejdsgiver ikke må forskelsbehandle sine ansatte, mens der ikke er nogen sådan beskyttelse, hvis han er selvstændig, jf. pensum s. 308.

Uanset om den studerende har konkluderet, at John er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, skal det noteres, at han er beskyttet mod både diskrimination og restriktioner efter hhv. art. 45 og 49. Bistandsydelsen synes at være diskriminerende, idet man kræver, at man har været erhvervsaktiv i medlemsstat Y i et år for at opnå ret til ydelsen. Man tager således ikke hensyn til, hvis man har været erhvervsaktiv i andre medlemsstater. Denne forskelsbehandling synes ikke at være saglig, idet alle, der har været erhvervsaktiv i et år, kan formodes at have gjort sig afhængig af at opretholde en vis indtægt. Derfor er ordningen diskriminerende. Den dygtige studerende kan påpege, at John ikke selv udsættes for diskrimination, idet han ikke (så vidt vi ved) selv har været erhvervsaktiv i medlemsstat X eller andre medlemsstater. Det betyder formentlig, at han ikke selv kan påberåbe sig, at der foreligger diskrimination, selvom reglen i princippet kan virke diskriminerende i forhold til de unionsborgere, som har været erhvervsaktive i andre medlemsstater end Y. I dette tilfælde kan man overveje, om kravet om, at man har været erhvervsaktiv, udgør en restriktion i strid med Gebhard-testen. Kravet om, at man har været erhvervsaktiv en vis periode, er nok en restriktion, men kan begrundes i hensynet til at sikre, at de personer, der kan søge en sådan ydelse, har en nær tilknytning til arbejdsmarkedet. Det er diskussionens kvalitet og ikke så meget resultatet, der er afgørende ved vurderingen af dette punkt.

## Opgave 2:

Der er tale om en afgift på en vare, og det skal således først afgøres, om der er tale om enten en intern afgift efter art. 110 TEUF eller en told efter art. 30 TEUF. Som udgangspunkt pålægges såvel brænde, der stammer fra træ fældet i medlemsstaten, og indført brænde en afgift, men det bliver afgørende, om afgiften kan siges at blive pålagt på samme stadium, jf. pensum s. 322. Da træ, der fældes, er ubehandlet, mens træpiller er efterbehandlet, synes disse to varegrupper at befinde sig på forskellige stadier, og som følge heraf bør afgiften på træpiller bedømmes som en ulovlig told i strid med art. 30.

Udgangspunktet er herefter, at Træspecialisten kan få tilbagebetalt den ulovlige told, der er opkrævet på træpillerne, idet der dog er en undtagelse i det tilfælde, at den ulovlige afgift er helt eller delvist overvæltet, jf. pensum s. 195 f. I den konkrete sag er det alene 5 EUR, der kan være overvæltet. Det skal dog vurderes, om det forhold, at prisforhøjelsen ikke er sket direkte på træpillerne, men derimod på leveranceydelsen, betyder, at beløbet ikke er overvæltet. Det må dog antages, at det afgørende er, om man kan overvælte afgiften på den samme kunde, og at der således er sket overvæltning af 5 EUR pr. rummeter. Træspecialisten kan derfor alene kræve 20 EUR pr. rummeter tilbagebetalt.

Den nye lov kan potentielt udgøre en importrestriktion efter art. 34. Der er tale om et krav, der knytter sig til produktionen af en vare (brænde og træpiller), og sådanne krav betragtes mest oplagt som produktkrav, jf. pensum s. 352. Da kravet ikke er diskriminerende, skal det vurderes, om det kan begrundes i enten Cassis-hensyn eller art. 36 TEUF. I dette tilfælde kan lovgivningen begrundes i hensynet til beskyttelse af planter, jf. art. 36, eller mere oplagt hensynet til klimaet og naturbeskyttelse, som begge er Cassis-hensyn. Spørgsmålet er således, om kravet er proportionalt, og selvom det kan diskuteres, synes det at være tilfældet.